

СМРТ МАРКА КРАЉЕВИЋА /ВУКОВА ЗБИРКА

1. Поранио Краљевићу Марко
2. У неђељу прије јарког сунца
3. Покрај мора Урвином планином.
4. Када Марко био уз Урвину,
5. Поче њему Шарац посртати,
6. Посртати и сузе ронити.
7. То је Марку врло мучно било,
8. Па је Марко Шарцу говорио:
9. „Давор’, Шаро, давор’ добро моје!
10. „Ево има сто и шесет љета
11. „Како сам се с тобом састануо,
12. „Још ми нигда посрнуо ниси,
13. „А данас ми поче посртати,
14. „Посртати и сузе ронити:
15. „Нека Бог зна, добро бити не ће,
16. „Хоће једном бити према глави,
17. „Јали мојој, јали према твојој.”
18. То је Марко у ријечи био,
19. Кличе вила с Урвине планине,
20. Те дозива Краљевића Марка:
21. „Побратиме, Краљевићу Марку!
22. „Знадеш, брате, што ти коњ посрће?
23. „Жали Шарац тебе господара,
24. „Јер ћете се брзо растанути.”
25. Али Марко вили проговара:
26. „Б’јела вило, грло те бољело!
27. „Како бих се са Шарцем растао,
28. „Кад сам прош’о земљу и градове,
29. „И обиш’о Исток до Запада,
30. „Та од Шарца бољег коња нема,
31. „Нит’ нада мноме бољег јунака?
32. „Не мислим се са Шарцем растати
33. „Док је моје на рамену главе.”
34. Ал’ му б’јела одговара вила:
35. „Побратиме, Краљевићу Марко!
36. „Тебе нитко Шарца отет’ не ће,
37. „Нит’ ти можеш умријети, Марко,
38. „Од јунака ни од оштре сабље,
39. „Од топуза ни од бојна копља,
40. „Ти с’ не бојиш на земљи јунака;
41. „Већ ћеш, болан, умријети, Марко,
42. „Ја од Бога од старог крвника.
43. „Ако л’ ми се вјеровати не ћеш,
44. „Када будеш вису на планину,
45. „Погледаћеш с десна на лијево,
46. „Опазићеш двије танке јеле,
47. „Сву су гору врхом надвисиле,
48. „Зеленијем листом зачиниле,
49. „Међу њима бунар вода има,
50. „Онђе хоћеш Шарца окренути,
51. „С коња сјаши, за јелу га свежи,
52. „Наднеси се над бунар над воду,
53. „Те ћеш своје огледати лице,
54. „Па ћеш виђет, кад ћеш умријети.”
55. То је Марко послушао виле,
56. Кад је био на вису на планину,
57. Погледао с десна на лијево,
58. Опазио двије танке јеле,
59. Сву су гору врхом надвисиле,
60. Зеленијем листом зачиниле;
61. Онђе Марко окренуо Шарца,
62. С њега сјао, за јелу га свез’о,
63. Наднесе се над бунар над воду,
64. Над водом је лице огледао;
65. А кад Марко лице огледао,
66. Виђе Марко, кад ће умријети,
67. Сузе проли, па је говорио:
68. „Лажив св’јете, мој лијепи цв’јете!
69. „Л’јеп ти бјеше, ја за мало ходах!
70. „Та за мало, три стотин’ година!
71. „Земан дође, да св’јетом пром’јеним.”
72. Па повади Краљевићу Марко,
73. Па повади сабљу од појаса,
74. И он дође до коња Шарина,
75. Сабјом Шарцу осигече главу,
76. Да му Шарац Турком не допадне,
77. Да Турцима не чини измета,
78. Да не носи воде ни ђугума;
79. А кад Марко посијече Шарца,
80. Шарца коња свога укопао,
81. Боље Шарца, нег’ брата Андрију;
82. Бритку сабљу преби на четверо,
83. Да му сабља Турком не допадне,
84. Да се Турци њоме не поносе,
85. Што је њима остало од Марка,
86. Да ришћанлук Марка не прокуне;

87. А кад Марко бритку преби сабљу,
88. Бојно копље сломи на седмеро,
89. Па га баци у јелове гране;
90. Узе Марко перна буздована,
91. Узе њега у десницу руку,
92. Па га баци с Урвине планине
93. А у сиње у дебело море,
94. Па топузу Марко бесједио:
95. „Кад мој топуз из мора изиш’о,
96. „Онда ’ваки ђетић постануо!”
97. Када Марко сактиса оружје,
98. Онда трже дивит од појаса,
99. А из цепа књиге без јазије,
100. Књигу пише Краљевићу Марко:
101. „Когођ дође Урвином планином
102. „Међу јеле студену бунару,
103. „Те затече онђе дели-Марка,
104. „Нека знаде да је мртав Марко;
105. „Код Марка су три ћемера блага,
106. „Каква блага? Све жута дуката,
107. „Један ћу му ћемер халалити,
108. „Што ће моје т’јело укопати,
109. „Други ћемер нек се цркве красе,
110. „Трећи ћемер кљасту и слијепу,
111. „Нек слијепи по свијету ходе,
112. „Нек пјевају и спомињу Марка.”
113. Када Марко књигу накитио,
114. Књигу врже на јелову грану
115. Откуда је с пута на погледу;
116. Златан дивит у бунар бацио;
117. Скиде Марко зелену доламу,
118. Прострије је под јелом по трави,
119. Прекрсти се, сједе на доламу,
120. Самур-калпак над очи намаче,
121. Доље леже, горе не устаде.
122. Мртав Марко крај бунара био
123. Од дан’ до дан’ неђељицу дана,
124. Когођ прође друмом широкијем,
125. Те опази Краљевића Марка,
126. Сватко мисли, да ту спава Марко,
127. Око њега далеко облази,
128. Јер се боји, да га не пробуди.
129. Ће је срећа, ту је и несрећа,
130. Ће несрећа, ту и среће има:
131. А сва добра срећа изнијела

132. Игумана Светогорца Васа
133. Од бијеле цркве Вилиндара
134. Са својијем ђаком Исаијом;
135. Кад игуман опазио Марка,
136. На ђакона десном руком маше:
137. „Лакше, синко, да га не пробудиш,
138. „Јер је Марко иза сна зловољан,
139. „Па нас може оба погубити.”
140. Гледећ’ кале како Марко спава
141. Више Марка књигу опазио,
142. Према себе књигу проучио,
143. Књига каже, да је мртав Марко.
144. Онда кале коња одсједнуо,
145. Па привати за делију Марка,
146. Ал’ се Марко давно преставио.
147. Проли сузе проигуман Васо,
148. Јер је њему вро жао Марка;
149. Отпаса му три ћемера блага,
150. Отпасује, себе припасује.
151. Мисли мисли проигуман Васо,
152. Ће би мртва саранио Марка,
153. Мисли мисли, све наједно смисли:
154. Мртва Марка на свог коња врже,
155. Па га снесе мору на јалију,
156. С мртвим Марком сједе на галију,
157. Одвезе га право Светој гори,
158. Извезе га под Вилиндар цркву,
159. Унесе га у Вилиндар цркву,
160. Чати Марку, што самртну треба,
161. На земљи му т’јело опојао,
162. Насред б’јеле цркве Вилиндара
163. Онђе старац укопао Марка,
164. Биљеге му никакве не врже,
165. Да се Марку за гроб не разлиде,
166. Да се њему душмани не свете.